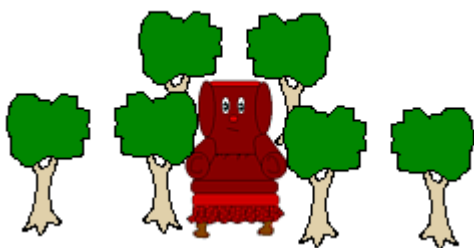

PetraLouise Muris

Geschreven en geïllustreerd door PetraLouise Muris

Bladzij Hoofdstuk

3	1 Opgesloten!
9	2 Het Noorden.
15	3 De wereld verdwijnt niet.
20	4 De schoolreis in 2008.
24	5 Vinnie verdwijnt in het huisje.
32	6 Met de klas naar de Noordpool.
35	7 Naar het Oosten.
38	8 Het geheim van de stoel.
41	9 Tibbe ontdekt het geheim

HOOFDSTUK 1 OPGESLOTEN!

Het is winter in het jaar 1815. Mirre en haar vader sprokkelen hout in het grote bos. Mirre loopt vooruit als zij opeens een huisje ontwaart.

Zij ziet voor het eerst dat kleine huisje. Zij vindt het vreemd dat zij het niet eerder heeft gezien.

Mirre komt dagelijks in het bos. Zij laat de takkenbos van haar schouders vallen en gluurt door de kleurige ruitjes naar binnen.

‘Niets,’ denkt zij: ‘ik zie niets.’ Zij vraagt zich af wie hier woont en duwt tegen de voordeur.

'Hallo, hallo, is hier iemand thuis? Mag ik binnenkomen?' De deur kraakt, Mirre stapt meteen naar binnen. Zij schrikt als zij een zware schorre mannenstem hoort.

OOST WEST
MIJ BEST
NOORD ZUID

HIER KOM JE NIMMER UIT.

De deur valt krakend dicht. Mirre probeert de deur open te doen. Haar nagels breken als zij ze tussen de deur en deursponning duwt. Met geen mogelijkheid lijkt de deur mee te geven. Zij loopt naar een vensterruit en probeert die te breken. Dat lukt ook niet. Zij tuurt erdoor naar buiten. 'Wat gek, het lijkt wel of dat niet ons bos is. Alle bomen zijn afgestorven er groeien helemaal geen varens.' Zij denkt dat zij zich vergist en bekijkt het landschap vanachter een ander venster. 'Bergen? Rotsen?' Mirre holt naar een derde venster en duwt haar neus tegen het raam. 'Zee.' Zij denkt dat zij droomt en knijpt heel hard in haar arm. 'Au, ik droom niet.' Vertwijfelt rent zij weer naar de buitendeur. 'Vader, vader help mij. Ik kan de deur niet open krijgen. Zij ziet door een klein raampje in de deur haar vader staan.

Haar vader hoort en ziet haar niet.

'Vader, ik ben hier, ik kan het huis niet uit, help me vader!' schreeuwt zij.

Haar vader roept haar keer op keer want hij ziet haar takkenbos liggen. 'Mirre, Mirre waar ben je nou meisje!' Mirre bonkt en schopt tegen de deur en het vensterglas. Haar vader loopt roepend verder. Zij laat zich op de grond vallen en begint hartverscheurend te snikken. 'Mm, mm hij hoorde mij niet, mm' jammert zij. Weer probeert zij de deur open te breken met roestig gereedschap uit een la.

Zij slaat ermee tegen de ruiten. Het glas breekt niet en de deur blijft potdicht. Arme Mirre kan het huis niet meer uit en laat zich verdrietig in een stoel zakken. Het stof komt er als een wolk uit. Zij begint op de armleuningen te kloppen. 'Au, au niet zo hard...ik ben al zo oud.' Mirre staat meteen op en kijkt verbijsterd naar de stoel.

'Ja, ik ben het, dat had je niet gedacht hè? Jij mag mij best kloppen hoor, maar zoals je ziet ben ik versleten. Je zou mij kapot kunnen kloppen.' Mirre denkt dat zij een vreselijke nachtmerrie heeft en wil wakker worden. Zij loopt heel hard met haar hoofd tegen de deur. 'Bonk' Mirre is op de grond gevallen. Zij voelt aan haar hoofd, er groeit een bult op vlak boven haar linkeroog. 'Oei dat deed pijn, nu heb ik een buil. Zij wrijft over de buil. Zij zoekt naar een kan water. Er is geen water. Buiten had zij ook geen put gezien. Mirre kijkt in alle kasten. De kasten zijn leeg. Geen eten en geen drinken. Zij draait zich om en loopt naar de stoel terug. Zij durft er niet in te gaan zitten. 'Ach, kom toch...jij bent toch niet bang voor mij? Ga zitten en rust uit, ik zal een slaaplied voor je zingen.' Mirre laat zich voorzichtig in de stoel zakken. De stoel begint heel zacht te neuriën.

'M m m, m. M m m. Laat je traantjes maar drogen.

Slaap maar lekker, droom maar zacht.

Welterusten, goedenacht.

Mirre valt in slaap en ondertussen vertelt de stoel over de bijzondere ramen.

'Ik wil naar huis!' mummelt zij in haar droom.

Zij wordt een lange tijd later wakker.

Mirre schrikt als zij haar ogen open doet. Zij hoopte dat zij in haar eigen huis zou zijn bij papa en mama. De stoel snurkt nu zelf. Hij is in slaap gevallen.

Mirre loopt naar een kleurig raampje en ontdekt een klein slotje. Wanhopig probeert zij hem te openen. Zij rukt en trekt eraan. 'Ga nou open!' roept zij boos. Knarsend en piepend volgt het raampje haar bevel op.

Het staat nu wagenwijd open. Buiten straalt de zon. In de verte ziet zij de zee. Bij haar huisje aan de rand van het bos was helemaal geen zee. De zee had zij maar één keer gezien. Zij snapt er niets van want daarnet was het nog winter en had het gesneeuwd. Mirre leunt naar buiten en laat haar haren in de zeebries wapperen, wat is het heerlijk warm. Mirre haar maagje knort van de honger. Thuis had haar vader vast al een boterham neergezet. Verdrietig kijkt ze naar de kasten. Is er dan werkelijk niets in huis? Mirre heeft ook dorst. Zij loopt zachtjes naar de stoel maar durft hem niet te wekken. Dan loopt zij weer naar het venster. 'Ja, als jij zo heen en weer blijft lopen, word ik natuurlijk wakker!' moppert de stoel. Hij ziet dat er een raam wagenwijd openstaat. 'Zo, je weet dus nu hoe de ramen open moeten? Dat is heel snel,' juicht de stoel. Kom eerst nog even zitten. Dan zal ik je over dat raam vertellen. Mirre neemt plaats in de stoel. De stoel vertelt: 'dat raam wijst naar het westen. Denk er goed aan dat gevaren overal loeren. Dus opgepast! Het zal overigens een pretje zijn om jouw voetjes te verkoelen in het frisse zeewater. Er woont daar een strandjutter. Hij lijkt onaardig maar zijn hart is van goud. Hij zal je te eten en te drinken geven.'

Nog voor de zon ondergaat moet jij weer hier binnen zijn. Want buiten verdwijnt alles. Het zal er alleen maar zwart en diep zijn. 'En de strandjutter dan?' vraagt Mirre. 'Hij verdwijnt ook,' zucht de stoel: 'maar als de zon weer opkomt is alles weer oud en vertrouwd. Mirre is hongerig en dorstig. Zij pakt een krukje en klimt het raampje uit. Er kriebelt warm zand tussen haar tenen. Dan holt zij het duin af het strand op. De zee is aantrekkelijk. Zij heeft zin om met haar voeten door het water te lopen. De golven spoelen over haar voeten en

spetteren haar jurkje nat. Meeuwen vliegen hoog boven haar. Het lijkt of ze zeggen: 'ga terug, ga terug. Hier en daar schuilt gevaar.' Opeens zijn zij stil, hun gekrijs lijkt te zijn opgegaan in het geluid van de zee. Mirre heeft niet in de gaten dat er een immens hoge golf naderbij komt.

Bulderend schreeuwt de golf: 'ik neem je mee, je zult verdrinken in de zee.' Nog net op tijd wordt zij vastgegrepen door de strandjutter. Hij tilt haar op en rent het duin op. De

hoge golf slaat stuk op het duin en spoelt terug in zee. Verbaasd kijkt zij in zijn blauwe ogen. Hij kijkt boos en moppert: 'als ik hier niet was geweest had ik je niet kunnen redden. Domme meid, waarom let jij zelf niet beter op?'

Hij neemt haar mee naar zijn hut. Het ligt verscholen tussen duinpannen en bramenstruiken. Binnen is het een rommel van jewelste. Hij schuift wat opzij en zet brood en melk voor haar neer. 'Geitenmelk,' gromt hij. Mirre eet haar buikje rond en bedankt de strandjutter.

'Ik breng je meteen terug, het is hier niet zoals het eruit ziet,' zucht hij. Hij tilt haar op en draagt haar op zijn schouders naar het huisje. Hij zet haar in de vensterbank en zegt: 'ooit kwam ik in dit huis.'

Hij sluit het raam van buitenaf en slentert weg. Mirre weet niet wat hij daarmee bedoeld. Zij slentert naar de stoel. 'Ik kan dit huis niet meer uit hè? Ik ben hier opgesloten.'

'Toch wel door alle ramen, behalve de deur waardoor je gekomen bent.'

'Ik bedoel... dat ik naar mijn vader en moeder wil,' zucht Mirre.

'Weet jij dan niet dat dit het huis der eeuwigheid is?' zegt de stoel: 'alleen het geheim kan je terugbrengen.' 'Het geheim?'

'Als ik jou het geheim zou verklappen valt dit huis in een afgrond. Dan zal het afgelopen zijn met mij. En... misschien met jou,' zegt de stoel zacht.

'Kom bij mij zitten dan vertel ik je het verhaal van het venster op het noorden.'

Mirre komt langzaam naderbij en hurkt bij de stoel. 'Vertel eerst dat geheim, ik wil naar huis!'

'Je bent hier thuis, dit is jouw eeuwige huis. Je zult hier eeuwig blijven wonen. Dat moet je nu maar accepteren. Jouw vader en moeder krijgen wel andere kinderen,' schreeuwt de stoel boos.

Mirre stort in tranen uit. 'Ik wil naar moeder, ik wil naar vader. Zij zullen mij zoeken. Straks denken zij dat ik dood ben, opgegeten door een wolf.' Zij houdt niet op met huilen.

HOOFDSTUK 2 HET NOORDEN.

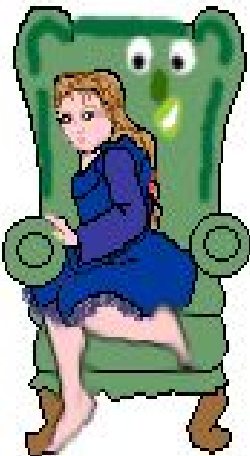
Sussend zegt de stoel: 'Mirre, jij kunt niet terug want de dagen gaan hier veel sneller. Als je nu terug zou kunnen, ben je zelf oud en versleten. Kom, ik zal jou troosten.'

Mirre laat zich snikkend in de stoel ploffen. 'Goed,' prevelt de stoel: 'laat ik beginnen. Morgen moet jij door het venster naar buiten klimmen dat naar het noorden uitkijkt. Ook daar, wordt jij weer ontvangen. Jij krijgt een heerlijke maaltijd. Let op, het is daar niet alleen ijskoud er loeren ook gevaren. Denk er wel om dat je na het eten direct terugkomt. Anders val jij in een onmetelijke zwarte diepte.'

Mirre knikt, zij moet wel door de vensters klimmen anders krijgt zij geen eten.

Mirre doezelt in en snikt zo nu en dan. De stoel heeft medelijden met haar, hij fluistert: 'je moest eens weten. Al die mensen die jij nu ontmoet zijn hier opgesloten geweest.' Mirre schrikt wakker. Zij

voelt zich onbehaaglijk en weet niet waar zij bang voor is. Het huis is stikdonker. Zij kruipt helemaal in de stoel met haar neus tegen de bekleding. De stoel schrikt nu ook wakker. 'Wat is er? Wat is er aan de hand, Mirre?' Mirre kijkt met grote ogen in het rond. 'Ik hoor wat, ik hoor wat boven,' fluistert zij. Haar hart bonst hoorbaar van angst. 'Branden,' commandeert de stoel.

Meteen floepen er kaarsen aan. Nu hoort de stoel het ook. Boven klapt er een raam open en dicht. 'Jij zult het raam moeten sluiten. De ramen moeten 's nachts dicht, anders gebeuren hier nare dingen.' De stoel zegt niet wat voor een nare dingen er kunnen gebeuren.

Hij stuurt haar met een kaars naar de zolder.

De zolder is ijskoud en donker.

Het raam dat openklapt kraakt en steunt. Mirre zet de kaars op de vloer om het raam te kunnen sluiten.

Een windvlaag blaast de kaars uit. Dapper loopt zij naar het raam en zoekt met haar vingertoppen naar het slot. Zij probeert buiten iets te onderscheiden.

Ook daar is het een zwarte nacht. Mirre is bang.

Zij is bang voor de zwarte diepte. 'Doe het raam dicht, doe het snel,' gilt de stoel beneden. Opeens zoeft er iets naast haar op de vloer. Mirre bukt, raapt het op en smijt het terug het raam door.

Dan sluit zij snel het raam. Zij holt hals over kop naar beneden. Gelukkig branden de kaarsen nog. Zij rent naar de stoel en ploft erin.

De volgende dag wordt zij wakker doordat de stoel zo schuin staat dat zij eraf glijd. 'Gelukkig, ben je wakker? Jij moet boven de boel inspecteren. Het is nu daglicht. Let vooral op kwezels. Die hangen meestal te slapen aan het dakspand.' 'Kwezels?' 'Ja kwezels, domme vleermuizen die hier 's nachts leven en overdag niets kunnen zien. Je moet kijken of het raam dicht is anders vliegen zij weg.

Dat raam boven kijkt nergens naar uit. Het zou zielig voor de kwezels zijn in eeuwig niks te vliegen.' Mirre holt de zoldertrap op en kijkt omhoog naar het dakspand. Daar hangen talloze vleermuisjes, er vliegen ook enkele rond. Mirre heeft nu een idee wat zij gisternacht naar buiten heeft geslingerd.

Zij slaat haar handen voor haar mond. 'Arm beest,' denkt zij: 'ik heb een vleermuis naar buiten gegooid.' Zij is nieuwsgierig waar het raam naar uitkijkt. Zij doet het open en kijkt. De wereld is erg mistig. Zij ziet niets. Dan ziet zij opeens een vleermuisje dat zich heeft vastgeklemd aan de buitenmuur van het huis.

Zij leunt voorover om het diertje te pakken.

'Kwezel? Jij bent helemaal geen kwezel, jij bent een intelligent beestje omdat jij niet bent gaan vliegen in het niks.' Zij opent haar hand als het dakraam weer dicht is. Het vleermuisje piept dankbaar en verschuilt zich tussen de anderen. Dan rent zij

de trap af en laat zich vallen in de stoel. 'Is het raam dicht?' informeert de stoel. Dan vertelt Mirre over het vleermuisje. 'Ach het zijn maar domme kwezels,' reageert de stoel: 'zij hadden allang weg kunnen vliegen door één of ander raam, naar het noorden of het zuiden, oost of west.'

'Ben ik dan ook een domme kwezel? Ik wil terug naar mama. Ik wil niet naar het noorden of het zuiden.' De stoel reageert weer stekelig: 'als jij vandaag wilt eten zul jij toch wel moeten.'

Jij reist vandaag naar het noorden. Onderin de kast liggen wat warme spullen, pak het even en trek het aan.' Mirre ziet wel in dat zij naar buiten moet.

Zij moet immers haar maagje vullen. Zij doet wat de stoel haar opdraagt. Onderin de kast ligt een warme jas en een omslagdoek, dikke geitenwollen sokken en warme gevoerde laarzen. Zij trekt het snel aan.

'Welk raam moet ik door?'

'Het raam tegenover mij. Ik sta Zuidelijk, dus dat raam is noordelijk. Denk er wel om, direct thuiskomen na de maaltijd.

Mirre stapt uit het raam dat tegenover de stoel naar het noorden uitkijkt. Het is bitterkoud, zelfs door haar warme kleding voelt zij de kou. Zij weet niet welke kant zij op moet want alles is wit en alle

richtingen laten hetzelfde beeld zien. Zij loopt, loopt en loopt. Er gaan uren voorbij. Plots draait zij zich om. Mirre denkt erover terug naar het huisje te gaan. Tot haar grote schrik ziet zij nergens het huisje. In paniek holt zij terug. Als zij een lange tijd gelopen heeft laat zij zich op de grond vallen. Zij huilt omdat zij niet weet welke

kant zij op moet. Zij huilt ook omdat straks deze wereld in een diep zwart gat zal vallen. Mirre is bang. Zij begint weer te wandelen. Gelukkig hoort zij geblaf achter zich. Met een vaart komt er een hondenslee haar richting op. 'Woef, woef,' blaffen de honden. Mirre is blij dat zij iemand ziet. De slee stopt naast haar. 'Wil jij mee?' vraagt een vriendelijke man. 'Graag,' antwoordt Mirre: 'ik heb alleen niet veel tijd. Ik moet bijtijds weer in het kleine huisje terug zijn.

'Ik begrijp het, stap maar op, binnen luttele ogenblikken ben jij in mijn hut.' Het duurt niet lang eer zij bij de hut zijn. Binnen is het behaaglijk warm. De aardige meneer pakt twee borden uit de kast en vult die met hete soep.

Hij vertelt over zichzelf en hij vertelt over het kleine huisje. Hij zegt dat hij 25 jaar geleden zichzelf per ongeluk had opgesloten. 'Ik ben hier maar gaan wonen omdat de tijd hier stil staat. Ik heb een hele tijd in het kleine huisje gewoond. Ik besloot om hier te gaan wonen, hier op de noordpool. 'Wat gebeurt er eigenlijk 's nachts?' vraagt Mirre. 'Niets, behalve dat het soms donker is.' Deze wereld valt toch in een diep zwart gat?' 'Zei de stoel dat?' 'De stoel zei dat ik na de maaltijd snel terug moet komen. Hij zei dat de wereld daarna verdwijnt. 's Morgens is de wereld er weer.' 'De stoel jukt, hij wil alleen dat je blijft. Iedere keer verzint hij weer wat anders. Hij verzint smoesjes en houdt je dom en maakt je bang. Let maar op.' 'Ik ga toch maar liever terug naar het huisje,' zegt Mirre. 'Ik breng je straks terug, eet eerst je soep.' Na het eten wordt Mirre snel teruggebracht. 'Hallo Mirre,' zegt de stoel: 'ik ben blij dat jij voor donker thuis bent. Keurig! Morgen ga jij naar het oosten.' Mirre vertelt de stoel over de lange wandeling in het noorden en dat zij blij was dat ze iemand tegenkwam. De stoel reageert tevreden. Hij vindt dat het tijd is om Mirre koken te leren, dan hoeft zij niet aldoor de vensters door. Hij fluit en meteen opent een kastje uit zichzelf. Het kastje staat vol etenswaren. Zowel groenten als fruit, eieren en melk. Mirre weet zeker dat zij dat kastje al eens doorzocht had. Toen stond er niets in. Dan herinnert zij zich de kast waaruit zij de winterkleding had gehaald. Ook die was eerst leeg. Mirre besluit zich dom te houden. 'Zie je die zak daar op de grond? Open die eens?' Mirre doet de zak open. 'Wat is dat, het lijkt wel wit zand.' 'Dat is bloem Mirre, jij gaat pannenkoeken bakken.'

Weer fluit de stoel en het fornuis begint te branden. 'Gooi bloem in de schaal, gooi er eieren door en melk en een snufje zout. Kloppen maar. Als het een glad papje is, mag je een kluitje vet en een beetje beslag in de koekenpan doen.' Mirre heeft plezier. Zij weet niet hoe dit allemaal mogelijk is, maar koken vind zij leuk. 'Het fijne van pannenkoeken is, dat jij ze morgen kunt opsmikkelen. Je hoeft dus niet naar het oosten te gaan, als je niet wilt.' Mirre hoeft niets af te wassen. De stoel fluit en alles

ziet er weer opgeruimd uit. De pannenkoeken smaken heerlijk. Een grote schaal vol pannenkoeken staat op de tafel. 'Als ik dit had geweten, had ik niet zoveel soep gegeten,' zegt zij. Haar buikje is vol en warm. Zij krijgt slaap. De stoel roept haar en begint slaapliedjes te zingen. Mirre valt in slaap.

HOOFDSTUK 3 DE WERELD VERDWIJNT NIET.

Door het raam dat uitkijkt naar het oosten komt zonlicht binnenvallen. Mirre is al een tijdje wakker, zij is benieuwd hoe het oosten eruit ziet. Zij is van plan om vandaag door het venster te gaan. Zij loopt naar de tafel en pakt pannenkoeken in. Zij wil voor onderweg iets te eten hebben. Zij wil ook drinken meenemen. 'Stoel, geef mij drinken voor onderweg.' Zij loopt naar de kast, en ziet daar een stenen kruikje staan wat daar eerder nog niet stond. 'Is dit het?'

'Ja, zegt de stoel: 'dus je gaat door het raam dat uitkijkt op het oosten? Kom je wel op tijd terug?' 'Natuurlijk, ik weet toch dat de oostelijke wereld in een zwart gat zinkt? Ik kom snel terug ik wil even naar buiten, zie je?'

De stoel lacht tevreden. Hij vindt het gezellig nu Mirre bij hem woont. Mirre klimt het raam door en ziet een prachtig Chinees huis. Zij loopt naar binnen. Op de vloer zit een mooie dame. 'Hallo, zegt de dame, heb jij honger of wil jij wat drinken?' 'Ik heb wat voor u meegebracht. Zij laat de mooie dame de pannenkoeken zien.' Dat is een tijd geleden dat ik dit gegeten heb, ik was zes jaar geloof ik.' Zij neemt een hapje.' Mmm lekker zeg!' Mirre kijkt haar aan en zegt: 'ik kom uit het kleine huisje. Ik ben daarin opgesloten. Ik kan niet terug naar mijn moeder.' De mooie dame kijkt haar aan. 'Ik weet het, ik woonde ook een tijd in dat huisje. Ik heb nooit het geheim ontdekt, anders was ik terug naar mijn ouders gegaan. Ik ben dus maar hier gaan wonen.' 'Verdwijnt uw huis ook in een diep zwart gat?'

De dame glimlacht: 'nee hoor, gelukkig niet. Dat is een mal verhaal van de stoel. Hij probeert je bang te maken zodat jij telkens terugkomt. Durf jij vanacht hier te blijven?' Mirre durft eigenlijk niet, maar de dame houdt vol dat er niets gebeurt.

Zij eten, lachen, doen spelletjes en vertellen elkaar verhalen. 's Middags lopen de twee door de bloementuin en vijver vol lotussen. Dan wordt het langzaam donker. Mirre wacht met spanning het donker af. Ze heeft een naar gevoel van binnen.

Ondertussen staat de stoel bij het raam waardoor Mirre verdwenen is. Hij wacht en wacht. Hij kan niets zien door het raampje het is buiten stikdonker. Hij vraagt zich af of er wat met Mirre gebeurd is. Hij wordt erg zenuwachtig en dribbelt heen en weer. 'Mirre, Mirre waar ben je?' Dan draait hij zich om en hobbelt naar de zoldertrap. Hij opent de deur en laat alle vleermuizen de huiskamer invliegen. 'Zo, nu ben ik tenminste niet meer alleen,' jammert de stoel. Hij wandelt weer terug naar het raam.

De vleermuizen hebben honger zij zoeken overal naar voedsel en beginnen in de stoel te knagen. Zij willen liever kleine kriebelbeestjes eten. De stoel fluit. De kast gaat langzaam open en honderden kleine insecten wandelen de kast uit. De vleermuizen doen zich tegoed aan al die heerlijke kriebelbeestjes.

Het is erg laat geworden. Mirre had allang terug moeten zijn. De stoel is bang dat Mirre nooit meer terug komt en begint te huilen.

Dikke tranen druppelen over zijn stoffering. Zij laten lelijke plekken achter op zijn versleten bekleding. 'Ik ben helemaal alleen, waarom loopt iedereen toch altijd weg,' jammert hij. Hij wandelt weer naar zijn eigen plekje en prakkiseert hoe het verder moet. 'De vleermuizen moeten weer naar boven, daarna ga ik maar slapen, des te sneller is het ochtend. Misschien is Mirre er dan weer,' lacht hij blij.

Als de stoel aan het eind van de ochtend wakker wordt ligt Mirre op zijn zitting te slapen. Hij laat haar lekker doorslapen. Hij denkt dat Mirre verdwaald was en dat zij waarschijnlijk bang was in het donker. Een uur later word Mirre wakker. Zij rekt zich uit en loopt naar de kast. 'Ik wil een appel en wat vruchtendrank. Ik wil ook brood met bosbessen.' Mirre weet hoe het werkt want de kastdeur gaat open en daar staat alles waar zij om vroeg. 'Weet je wat ik nou zo gek vind?' zegt zij tegen de stoel: 'dat jij mij alle windrichtingen opstuurt om te eten, terwijl alles in de kast staat.' Ze bijt een stuk van haar appel af. 'Mirre ik zal eerlijk zijn, soms is de kast verdwenen in het donkere niets,' jukt hij. 'Er bestaat geen donker niets en de wereld verdwijnt ook niet in een zwarte diepte. Jij verzint alleen maar smoesjes om mij hier te houden,' zegt Mirre boos.' Ik weet alleen niet hoe het komt dat jij kunt praten. Dat de ramen uitkijken over verschillende landschappen en dat de lege kasten zich vullen met wat ik maar wil hebben.' Mirre loopt naar de kast en beveelt: 'ik wil een grote lap stof, draad, naalden en scharen.' 'Wat wil jij daarmee doen? vraagt de stoel. 'Daarmee knap ik je op. Jij hebt nieuwe bekleding nodig.' 'Floep' er rolt een zachte fluwelen stof uit de kast, garen, naalden en scharen.

Mirre is erg handig met draad en naald. Vliegensvlug maakt zij een hoes voor de stoel. 's Avonds is de hoes klaar. De stoel moet hem passen. Apetrots danst de stoel met zijn nieuwe bekleding door het huisje. 'Dank je wel Mirre, dank

je wel. Hoe staat het? Zie ik er mooi uit? Mirre knikt. 'Straks ga ik naar het zuiden dan heb ik alles gezien. Daarna ga ik terug naar huis. Ik ga terug naar mijn vader en moeder. De stoel kijkt opeens zo blij niet meer. Hij denkt dat Mirre zijn geheim kent.

Dan gaat Mirre voor het laatst een venster door. Het is het venster dat op het zuiden uitkijkt. Mirre denkt dat zij nu in Afrika is. Zij ziet leeuwen en giraffen. Er komt een jongen aangelopen. Meteen vraagt Mirre. 'Heb jij ook in het kleine huisje gewoond? Ken jij ook die malle pratende stoel?' De jongen knikt verbaasd. 'Ik ga naar huis. Ik ken nu het geheim van de stoel,' zegt Mirre. 'Wat is het geheim dan?' vraagt de jongen. Het geheim schuilt in de kast. Alles wat je nodig hebt kun jij hem vragen. Kom jij mee?' 'Graag,' zegt de jongen: 'ik wil graag naar huis.

Mirre geeft hem een hand en samen gaan zij het kleine huisje binnen. De stoel schrikt als hij de jongen binnen ziet komen. Mirre draait zich naar de kast en zegt. Ik heb een sleutel nodig die de deur kan openen. Er rolt een koper sleuteltje uit de kast er staat een vlinder ingegraveerd. 'De vlindertjes vliegen uit,' juicht zij blij.

'Ik ben alleen nog niet klaar, ik moet nog even de andere vensters door. Ik moet de strandjutter en de mooie dame vragen of zij ook weg willen.

Misschien kennen zij ook nog anderen die door de deur willen. Mirre gaat eerst naar het westen.

De strandjutter wil blijven. Hij vindt zichzelf te oud om terug te gaan. Dan gaat zij naar het oosten.

De dame wil ook niet mee, zij heeft het naar haar zin. In het noorden zoekt Mirre de hondenslee.

De aardige meneer wil wel terug. Hij neemt ook de honden mee. Het wordt eventjes druk in het huisje.

Mirre draait eerst de deur van het slot en geeft het sleuteltje aan de stoel terug. De vleermuizen worden in het bos vrijgelaten. Daarna nemen zij allemaal afscheid van de stoel en huppelen blij het huisje uit via de voordeur.

De stoel begint te snikken. Nu heeft hij helemaal niets meer, zelfs de vleermuizen kunnen hem geen

gezelschap meer houden. Er gaan jaren voorbij zonder dat er maar iets gebeurt.

HOOFDSTUK 4 DE SCHOOLREIS VAN 2008.

In het grote bos staat een klein huisje. Het kleine huisje is heel bijzonder omdat het door de meeste mensen niet gezien wordt. Voor hen blijft het voor altijd onzichtbaar.

Natuurlijk komen er weinig mensen in het grote bos. Toch wordt deze zaterdag anders.

‘Vooruit kinderen, uitstappen!’ roept een schoolmeester van de Johan de Wittschool.

Alle kinderen uit groep 6 stappen uit de bus.

De kinderen gaan tot volgende week zaterdag in het bos kamperen. Het is hun schoolreis. Hier hebben zij zich aldoor op verheugd. Zij hebben allemaal grote tassen bij zich met al hun spullen.

De schoolmeester en twee andere vrijwilligers, Sil en Tibbe gaan tenten opzetten.

‘Sil gaat straks broodjes voor de avondmaaltijd klaarmaken. Vanavond als het een beetje schemert ga ik bij een kampvuur spookverhalen vertellen en eten jullie ondertussen de broodjes. Jullie moeten je nu zelf vermaken. Denk er om dat jullie hier in de buurt blijven, dan hoef ik straks niet naar jullie te zoeken.’ De kinderen zijn erg druk, zij kamperen voor het eerst met hun klas.

Zij vinden dit allemaal een spannende schoolreis.

Sil en Tibbe zijn druk bezig als Hugo ineens zegt:

‘waarom kamperen wij zo dicht bij dat huisje?’

Tibbe morrelt aan wat stangen, hij krijgt ze niet in elkaar. Zij moeten in elkaar omdat anders de tent niet opgezet kan worden. ‘Wat zei je, Hugo?’

‘Waarom wij in de buurt van een huisje gaan kamperen. Wij hadden toch ook iets verder de tenten kunnen opzetten? Het lijkt wel of wij in hun tuin staan.’ Tibbe is te intensief bezig. Hij luistert niet eens wat er gezegd wordt. Hugo probeert door de ruiten naar binnen te kijken. De ruiten zijn van matglas. Vinnie komt naast hem staan.

‘Wat zie je?’ vraagt hij. ‘Niks, misschien verkopen zij hier ijs of patat. Daarom heeft meester Bart hier waarschijnlijk onze tenten neergezet.’

Vinnie denkt er anders over, hij denkt dat het een toilettenhuis is.

‘Ik denk dat hier wc 's zijn,’ legt Vinnie uit: ‘wij moeten ons toch wassen en naar het toilet kunnen gaan?’ Hugo zegt niets meer en loopt terug naar de andere kinderen. Vinnie drukt tegen de buitendeur. ‘Als er hier toiletten zijn moet je toch naar binnen kunnen.’ De deur begint te kraken dan hoort hij:

OOST WEST

MIJ BEST

NOORD ZUID

HIER KOM JE NIMMER UIT

Vinnie schrikt zich het apenzuur en laat de deur in het slot terugvallen. Hij rent naar Hugo.

Opgewonden vertelt hij wat hij gehoord heeft.

Hugo reageert flauwtjes. Hij is zijn luchtbed aan het oppompen. Hij moet de tent delen met drie anderen en wil zo snel mogelijk klaar zijn. Maar Vinnie blijft volhouden dat hij een stem heeft gehoord bij de ingang van het huisje. Net als zij opnieuw op onderzoek willen gaan roept hun meester.

Hij laat de kinderen een klein tentje zien. ‘Hier staat een chemisch toilet, jullie kunnen hier je behoefte indoen.’ De kinderen kijken naar binnen. Er staan twee toiletten met een scheidingsgordijn tussenin.

Zij vinden het maar niets, maar er is geen andere mogelijkheid. De meester wenkt hen nu naar een boomstam. Op de boomstam zet hij een klein teiltje. Hij vult het met water uit een jerrycan en zegt: 'zoveel water en niet meer, niet knoeien en zuinig met het water zijn, tijdens jullie wasbeurt.' Hij loopt nu langs alle tenten en inspecteert of alle bedden zijn opgemaakt. 'Keurig,' zegt hij hier: 'keurig,' zegt hij daar. Daarna moeten de kinderen met de meester en Tibbe mee. Zij hebben allemaal een tas gekregen die zij moeten vullen met dennenappels. Sil blijft achter om de broodmaaltijd voor te bereiden en op de spullen te letten.

Na anderhalf uur is iedereen terug met tassen vol dennenappels. Op een open plek in het bos worden de dennenappels in een kuil in de grond gelegd. 'Zo,' zegt meester Bart: 'straks hebben wij hier een mooi kampvuur. Gaan jullie je handen wassen, de teiltjes staan klaar. Het is de bedoeling dat wij allemaal in een kring om de kuil gaan zitten. Dan kunnen wij eten en vertel ik jullie een griezelig verhaal.' De kinderen doen wat de meester vraagt en na een kwartier zit iedereen om de kuil. Meester Bart heeft ondertussen een kampvuur gemaakt.

De dennenappels liggen te knisperen in het vuur. Het brood wordt uitgedeeld en iedereen krijgt appelsap. Dan begint de meester te vertellen. 'Ergens in een diep bos leefde een woeste rover. Iedereen die door het bos moest werd door hem overvallen. Och kinderen, het begint te spetteren, ik hoop niet dat het harder gaat regenen.' Het regent opeens keihard.

Vlug, naar jullie tenten, ik vertel een andere keer wel verder. Het kampvuur gaat vanzelf uit en de kinderen hollen hun tenten in. De meester haalt stripboeken uit de bus en deelt die uit.

‘Helaas kindertjes, misschien kunnen wij het morgen overdoen.’ De kinderen vinden het niet erg want de regen klettert gezellig op hun tenten.

Na een uur is het weer droog. De grond is doordrenkt en drassig. De meester roept dat iedereen die naar buiten wil de laarzen moet

aantrekken. Vinnie zoekt zijn laarzen en holt naar de tent van Hugo. ‘Ik ga naar het huisje, ga je mee Hugo?’ Hugo heeft eigenlijk geen zin hij is aan het lezen. ‘Toe nou,’ zeurt Vinnie.

Hugo laat zich overhalen. Hij trekt zijn laarzen aan en kruipt de kleine tent uit. Als zij bij het huisje staan vraagt Vinnie: ‘trek of duw eens tegen de deur?’

Hugo drukt tegen de deur dan zegt een stem:

OOST, WEST

MIJ BEST.

NOORD, ZUID

HIER KOM JE NIMMER UIT.

Vinnie trekt Hugo bij de deur weg. ‘Misschien woont hier een heks, of erger, misschien die gemene rover. Zij hollen van raam tot raam en proberen iets te zien. De ramen zijn van matglas en zijn erg vuil.

Weer drukken zij tegen de deur. Weer klinkt een stem. De deur gaat knarsend open. ‘Durf jij naar binnen?’ vraagt Hugo. ‘Ik wel,’ zegt Vinnie maar hij blijft staan. ‘Iedereen pyjama’s aan en naar bed!’ schreeuwt meester Bart.

HOOFDSTUK 5 VINNIE VERDWIJNT IN HET HUISJE.

Vinnie kan haast niet slapen, hij moet aldoor aan het huisje met de gekke bel denken. Hij heeft nooit eerder een rijmende deurbel gehoord. Hij wil morgen het huis van binnen onderzoeken, al is hij wel bang voor rovers en heksen.

De zon straalt aan de hemel als meester Bart de tent opendoet. 'Opstaan allemaal! Wij gaan vandaag naar een heus kasteel met diepe kerkers. Ik heb gehoord dat het er 's avonds spookt. Hebben jullie er zin in? Gauw aankleden dan. In de bus verwisselen jullie maar je laarzen voor schoenen. Wij moeten er netjes uitzien, zoals echte kasteelheren en dames,' lacht hij.

Het is druk bij de wc 's en de boomstam waarop dertig teiltjes staan. Iedereen is opgewonden.

'Tanden poetsen,' commandeert Tibbe: 'wie klaar is

gaat rustig de bus in, daar liggen pakjes brood op jullie plaatsen. Ondertussen staat Vinnie bij de deur van het huisje, hij duwt ertegen en loopt naar binnen.

Alle kinderen zitten in de bus. Zij kwetteren allemaal door elkaar. De bus begint te rijden en meester Bart vertelt over de geschiedenis van het kasteel. Als hij is uitverteld telt hij alle kinderen. Hij schrikt als er eentje ontbreekt. Nu noemt hij alle namen. De kinderen moeten ja roepen als zij hun naam horen. 'Kees' 'Ja' 'Alwin' 'Ja'. Zo noemt hij alle namen op. 'Vinnie.' Vinnie geeft geen antwoord, zijn pakje brood ligt onaangeroerd op zijn plek. De meester vraagt of Tibbe een parkeerplaats opzoekt want de bus rijdt op de snelweg. Ondertussen belt de meester met Sil die is achtergebleven en let op de spullen. 'Sil, ga even in alle tenten kijken of Vinnie daar is. Hij is niet in de bus. Tjonge wat ben ik stom, ik had de kinderen eerder moeten tellen.' Sil loopt naar de tentjes en kijkt erin. 'Nee,' zegt hij: 'ze zijn leeg.' Meester Bart kijkt radeloos. 'Waar kan hij dan zijn? Sil, kijk eens bij de toiletten, misschien is hij onwel geworden en ligt hij daar.' Sil loopt naar de wc 's maar daar is Vinnie ook niet. 'Nee Bart, ik zie hem niet. Komen jullie terug?' 'Dat zal wel moeten, tot zo. We komen meteen terug.' Meester Bart bergt zijn telefoon op en richt zich naar de kinderen. 'Kinderen, wij moeten terug. Vinnie is weg. Ik moet hem zoeken.' De kinderen reageren teleurgesteld. Er was geen kampvuur en het kasteel gaat ook niet door. Zij zijn boos op Vinnie want hij verziekt hun uitstapje. Na een poosje rijdt de bus terug naar het bos waar hun tenten staan. De kinderen stappen mopperend uit. Meester Bart rent meteen naar Sil. 'Is hij nog niet terecht? Waar kan dat jong nou zitten. Als wij hem niet snel vinden bel ik de politie.' 'Meester mag ik wat zeggen?' Hugo tikt tegen de rug van meester Bart. 'Snel dan, ik moet Vinnie zoeken.'

‘Meester...Vinnie is in dat kleine huisje.’ Hij wijst naar het huisje. Meester Bart ziet geen huisje. ‘Hugo, je moet nu niet gaan zeuren. Daar staat op het ogenblik mijn hoofd niet naar, ik zie hier nergens een huis.’ Hugo laat zich niet wegsturen en roept de andere kinderen. Weer wijst hij naar het huisje. ‘Jongens, wat staat daar achter die struik en naast die dennenboom?’ ‘Een huisje!’ roepen de kinderen en hollen erheen. Opeens verdwijnen twee kinderen in het niets. Meester Bart en Sil staan verbaasd te kijken. Zij lopen naar de plek waar de kinderen verdwenen.

Zij zien helemaal niets bijzonders aan de plek. Er is geen kuil en ook geen hol. Hugo roept de kinderen naar de deur van het huisje. Dan zegt een stem:

OOST, WEST

MIJ BEST

NOORD, ZUID.

JE KOMT HIER NIMMER UIT.

De deur gaat krakend open en alle kinderen lopen naar binnen. Hugo geeft meester Bart en Sil een hand en schreeuwt dat Tibbe, Sil moet vasthouden. Nu de volwassenen Hugo vasthouden zien zij de binnenkant van het huisje. De deur sluit zich langzaam. De kamer zit vol kinderen die schreeuwen en joelen. Opeens gaat een raampje open. Vinnie klimt naar binnen. Hij ziet al zijn klasgenootjes. Uitgebreid vertelt hij hen over de zee en de strandjutter. Meester Bart laat zich van verbazing in de stoel zakken. ‘Au,’ gilt de stoel: ‘wat ben jij zwaar zeg.’ Meester Bart gaat van schrik weer staan. Dan ziet meester Bart de boze ogen van de stoel. ‘M..maar dit is een sprookje,’ stottert hij. Vinnie roept of er iemand interesse heeft om de zee te zien. Binnen een ommezien kruipt iedereen het raampje door, ook de groten.

Iedereen reageert verbaasd als zij de zee zien. De kinderen willen meteen de zee in. 'Mogen wij zwemmen?' Zij wachten geen antwoord af maar rennen allemaal het duin af en laten zich in de zee plonzen met kleding en al. Zij hebben dolle pret totdat de strandjutter hen ontdekt. 'Eruit allemaal. De zee is hier gevaarlijk.' Hij wijst naar een hoge golf die snel naderbij komt. 'Eruit, ren snel naar boven. Hup, ga het duin op.' Hij rent met hen mee. Zij zijn maar net op tijd boven of de hoge golf spettert tegen het duin. Vinnie staat boven te giechelen. Hij had dit al meegemaakt. 'Ga mee naar mijn hut, dan krijgen jullie wat te eten,' giechelt Vinnie. Nog geen tel later zegt de strandjutter: 'ga mee naar mijn hut, dan krijgen jullie wat te eten.' Sil kijkt Vinnie verbijsterd aan. Zij lopen als makke schapen achter de strandjutter aan. 'Hij schuift straks zijn rommel opzij dan krijgen jullie een homp brood en geitenmelk.' 'Hoe weet jij dat allemaal?' vraagt meester Bart. 'Ik moest door het raam van de stoel. Ik ben aldoor raam in en raam uitgegaan. Aldoor gebeurt hetzelfde. Als je de zee in gaat komt die hoge golf en dan staat opeens die strandjutter in de buurt. Hij wist niet meer dat ik pas bij hem had gegeten. Hij herkende mij niet, toch was ik al vier keer achterelkaar bij hem geweest. Het lijkt wel een droom.' Meester Bart is nieuwsgierig hoe het erin het hutje aan toe zal gaan. De strandjutter schuift de rommel opzij en geeft iedereen een homp brood. Dan zet hij overal een beker drinken neer. 'Geitenmelk,' gromt hij: 'ik breng jullie zo thuis want het is hier niet wat het lijkt.' Meester Bart begint tegen te sputteren. Hij wil best een leuke vakantie aan dit zonnige strand. De strandjutter wordt erg onvriendelijk. Hij begint te schreeuwen dat iedereen moet ophoepelen.

Meester Bart kiest eieren voor zijn geld en vertrekt met alle kinderen, Tibbe en Sil naar het huisje. De strandjutter loopt voorop en doet het venster open. 'Voort, schiet op. Het wordt zo donker,' zegt hij grimmig. Vinnie gaat als laatste want hij duwt de meester, Tibbe en Sil naar binnen, daarna gaat hij ook. De strandjutter sluit van buitenaf het venster. 'Zo,' zegt de stoel: 'jullie zijn mooi op tijd want straks verdwijnt de westen wereld in een diep zwart gat.' Vinnie lacht maar hij zegt niets. Sil staat te duwen en te trekken aan de buitendeur. Hij wil naar de tenten terug, hij is bang dat alles gestolen wordt. Tibbe en de meester komen er nu ook bij. De deur zit potdicht. De stoel roept nogal hard: 'hebben jullie het rijmpje niet gehoord? Het ging namelijk zo; Oost, west, mij best. Noord, zuid, hier kom je nimmer uit. Blijkbaar weten jullie nog niet dat jullie hier eeuwig zullen blijven.' Sil komt naar binnen en kijkt in alle laden. De laden zijn leeg er ligt geen gereedschap in. 'Ik wil gereedschap,' zegt hij geërgerd. Opeens verschijnt er in de open la een hamer en een beitel. Sil zet grote ogen op. 'Laat ik dat nou juist nodig hebben?' Hij pakt het snel uit de la en begint aan de deur te wrikken. Natuurlijk geeft de deur niet mee. Ook meester Bart en Tibbe doen pogingen. De deur blijft potdicht. Zij rennen naar de zoldertrap, zij willen van bovenaf naar beneden op het afdak boven de deur gaan springen. Boven hangen minstens honderd vleermuizen. Het lijkt erop dat Mirre hen nooit had vrijgelaten. Tibbe doet het raam open en kijkt naar buiten. 'Wat is het mistig zeg, ik zie niks.' Hij probeert door het raampje naar buiten te klauteren. Maar het raam is te klein en Tibbe is te dik. De meester probeert het ook niet. Sil wil een kansje wagen want hij is mager. Hij schuift door het venster, opeens zit hij vast.

Het raam lijkt opeens smaller te worden. Sil kan niet meer vooruit of achteruit. Meester Bart en Tibbe trekken aan zijn benen. Gelukkig ligt Sil een ogenblik later op de zoldervloer. Zij rennen naar

beneden om een uitweg te zoeken. Zij draaien het zuidelijke raam open. Tot hun grote schrik staat er een leeuw voor het venster. Hij brult naar hen. Vlug gooien zij het raam weer dicht. De stoel schreeuwt: 'jullie mogen morgen naar het noorden, fijn hè?' Meester Bart verstaat de stoel niet omdat de kinderen keihard door elkaar kwebbelen. De kinderen hebben het naar hun zin in het kleine huisje. Zij vinden hun schoolreis hartstikke top. Vooral de pratende stoel vinden zij geinig.

De groten vinden het vreemd dat de ramen overal naar uitkijken, behalve het bos met hun tenten. Meester Bart bespreekt met Sil en Tibbe hoe zij een logeerpartij moeten regelen. De stoel zegt boos: 'in plaats dat jullie dat aan mij vragen, wat hebben jullie daarvoor nodig, of heb ik niks meer te zeggen in mijn eigen huis?' 'Tja, wij hebben van alles nodig,' zucht meester Bart.

'Dekens en dekbedden bijvoorbeeld?'

'Een heleboel, het moeten er zoveel zijn dat iedereen lekker zacht ligt en het lekker warm heeft.'

De stoel fluit naar de kast. Die gaat onmiddellijk open en er rollen tientallen warme dekbedden uit. Meester Bart verbaast zich niet meer nu hij weet dat hij en zijn klas in een sprookje zijn terechtgekomen. De stoel ziet tussen al de kinderen een meisje dat hem aan Mirre doet denken.

'Hoe heet dat meisje met dat lange haar?' vraagt de stoel aan Hugo. 'Dat is Sjoukje zij is net een knul. Zij maakt zich altijd vuil, schopt en slaat. Zij krijgt vaak straf van de meester want zij is erg brutaal.' Hugo rent op haar af en vraagt of zij even op de stoel wil gaan zitten. 'Hallo Sjoukje, ik wil je wat vertellen. Bijna tweehonderd jaar geleden kwam er hier een meisje binnen die veel op jou leek. Zij vond het leuk om pannenkoeken te bakken, wil jij dat ook?' 'Ikke niet, daar heb ik geen zin in,' zegt Sjoukje. 'Wat vind jij dan wel leuk?'

'Ach, even denken...gave computerspelletjes met monsters en spoken en zo, als het maar lekker eng is.'

Meteen vliegt de kast open en er verschijnt opeens een monster, hij kijkt niet erg vriendelijk.

'Nee, nee dat bedoel ik niet, dit is geen leuk monster en ik kan er ook niet mee vechten.'

gilt Sjoukje. De stoel begrijpt niets van Sjoukje.

'Plop' het monster verdwijnt in het niets.

'Wat bedoel je dan?' vraagt de stoel en heeft nu pas in de gaten dat de kamer leeg is. Boven is het een gestommel van jewelste. Iedereen is naar de zolder gevluht uit angst voor het monster.

'Ik bedoel een spelletje, geen echt monster!'

'Hop' de kastdeur vliegt open en er valt een doos uit. Speel dat maar met wat andere kinderen. Wie het eerst het monster heeft verslagen heeft gewonnen. Sjoukje doet de zolderdeur open en

roept: 'kom maar weer beneden, het monster was geen echt monster. Het was zoiets als op de televisie! Het is weer weggetoverd!' Als iedereen beneden is laat zij trots het spelletje zien. Het is een dobbelsteenspelletje. Op het kleurige spelletjesbord staat een monster afgebeeld. Die avond wordt het spelletje talloze keren

gespeeld, daarna krijgt iedereen slaap. Zij maken bedjes van alle dekbedden. Zij slapen allemaal naast elkaar. Natuurlijk wordt er veel gegiecheld. De stoel is tevreden nu er een heleboel mensen in het huisje zijn. Hij wil hen zo snel mogelijk het noorden en het oosten laten zien, maar vooral eeuwig bij zich houden. Dan valt hij ook in slaap. Hij droomt over zijn geheim. Hij praat hardop maar erg onduidelijk. Meester Bart kan hem haast niet verstaan, al probeert hij goed te luisteren. Het enige wat hij duidelijk verstaat is het woord geheim.

HOOFDSTUK 6 MET DE KLAS NAAR DE NOORDPOOL

Om zeven uur is iedereen weer klaarwakker. Iedereen begint weer door elkaar te kletsen.

De stoel is rust gewend en ergert zich groen en geel aan de kinderen. Hij wil dat zij snel het raam uit gaan.

De kinderen zijn druk uit enthousiasme. Zij springen en hollen door het kleine huisje. De meisjes hebben een nieuw spel bedacht. Je kunt gaan handje staan in de stoel. Of op je hoofd met je

benen in de lucht. Zij hebben reuze plezier.

‘Nee, hou op!’ schreeuwt de stoel: ‘zo slijt ik des te harder!’ Hij heeft de kinderen totaal niet in de hand, want zij rennen en stampen door het huis.

Hij wil er wat op verzinnen en krijgt een goed idee.

Hij zorgt ervoor dat het huis snikheet wordt zodat iedereen wil afkoelen of dorst krijgt. Dat helpt, binnen een oogwenk loopt iedereen te puffen en te klagen. Uit de kast rolt winterkleding tevoorschijn, warm genoeg voor de noordpool. ‘Aantrekken en naar buiten,’ commandeert de stoel. Iedereen kleed zich snel om want zij willen zo snel mogelijk de sneeuw voelen. De meester krijgt wat brandhout mee en een kannetje met bekertjes. Het is de bedoeling, om wat sneeuw te koken in het kannetje zodat er alleen drinkwater overblijft. De meester luistert goed wat de stoel hem zegt. De stoel vertelt ook dat zij gehaald worden door een hondenslee.

Als iedereen zich heeft omgekleed klauteren zij allemaal door het venster dat naar het noorden uitkijkt. Ze zijn dol enthousiast als zij al het sneeuw zien. Door de hitte in het huisje hebben de kinderen dorst gekregen. Meester Bart maakt een vuurtje en smelt water in een kannetje en laat het koken. Daarna giet hij het in de bekers en zet de bekers in de sneeuw. 'Zo, we laten dit even afkoelen daarna mogen jullie het drinken.' Na een tijdje trommelt hij alle kinderen bij elkaar. Nu moeten we echt gaan wandelen anders vinden wij die hondenslee nooit,' zegt hij. Zij lopen uren door de immense ijsvlakte maar een hondenslee komen zij niet tegen. De kinderen morren omdat zij moe van het wandelen zijn en honger hebben. 'Wij kunnen beter terug gaan,' oppert Sil. Meester Bart denkt er anders over en laat de kinderen nog een flink stuk lopen. Sil wordt boos: 'we hadden daarnet terug moeten gaan, het wordt misschien donker en de kinderen zijn moe.'

'We willen terug,' jammeren de kinderen. De meester draait zich om en tot zijn verbijstering ziet hij nergens een herkenningspunt. Ik geloof dat we verdwaald zijn,' zegt hij onthutst. 'Dat is mooi, we gaan op schoolreis naar een bos in Nederland en wij verdwalen vervolgens op de noordpool,' snauwt Sil. Tibbe kijkt naar de grond, hij ziet een heleboel voetafdrukken.

'Wij moeten die kant op,' hij wijst naar de afdrukken in de sneeuw. Inmiddels is het heel laat geworden maar nog steeds daglicht. De kinderen zijn zwaar vermoeid en laten zich in de sneeuw vallen.

'Het is allang hun bedtijd, we zullen hier moeten overnachten,' zucht meester Bart. Zij hebben geen dekens en geen tent. Er is alleen wat hout om een vuurtje te maken.

Meester Bart plaatst de kinderen pal naast elkaar op de sneeuw. 'Jullie moeten de warmte bij elkaar zoeken net als jonge muizen dat doen. Er is geen eten en het blijft daglicht. Zodra jullie zijn uitgerust gaan wij weer lopen.' Daarna maakt hij een miezerig kampvuur. Tibbe en Sil willen niet in slaap vallen. Zij wrijven af en toe de kindervoetjes om het bloed goed te laten doorstromen zodat zij warm blijven. Na twee uur te hebben gerust moeten de kinderen weer wandelen. Het heeft gelukkig niet gesneeuwd. 'Als we flink doorlopen, vinden wij het huisje wel weer.' Zij volgen nu alleen de voetsporen. Zij hebben al vele uren gelopen als het opeens begint te sneeuwen. Hun voetafdrukken verdwijnen onder een nieuwe laag sneeuw. Meester Bart is erg zenuwachtig, hij ziet het huisje nergens. 'Ziet iemand het huisje?' jammert hij. Niemand ziet het huisje, het sneeuwt te hard waardoor je niets in de verte ziet. Op goed geluk lopen zij verder. Dan houdt het ineens op te sneeuwen. Hugo ontdekt een zwart puntje aan de horizon. 'Ik geloof dat wij daarheen moeten,' geeft hij aan. Meester Bart, Sil en Tibbe maar ook de andere kinderen zijn blij dat zij nu weten welke kant zij op moeten. De kinderen beginnen vol goede moed te zingen en huppelen door de mulle sneeuw richting het puntje. Het duurt nog uren eer zij voor het huisje staan. Als zij er dan eindelijk zijn klimmen zij snel het venster door. De stoel heeft voor pannenkoeken gezorgd en hete chocolademelk, het staat allemaal op de grote tafel. De stoel verontschuldigt zich: 'ik ben vergeten dat er niemand meer woont op dat stukje van de noordpool. Zo 'n tweehonderd jaar geleden heeft Mirre die meneer gehaald. Sorry allemaal, het spijt me.' Niemand is boos want het heerlijk behaaglijk in huis.

HOOFDSTUK 7 NAAR HET OOSTEN.

De hele ochtend slapen de kinderen onder warme dekbedden. Tegen de middag klinkt er alweer gegiechel. De tafel staat alweer gedekt, nu staat er brood, kaas en bosbessenjam. Een hete pot thee staat op het fornuis en bekers melk staan op het kleine kastje in de hoek van het vertrek. Meester Bart geeuwt: 'ik zou wel eens willen weten waar de andere ramen opuit kijken.' Hij duwt een raampje open. Het is het raam dat naar het oosten uitkijkt. 'Moeten jullie komen kijken!' roept hij. Iedereen komt bij het venster staan. 'Dit lijkt op China hè?' 'Geen sneeuw,' roept Hugo. 'Mogen wij ook kijken?' gillen de anderen. 'Het is hier lente,' schreeuwt Sjoukje. Zij staan op elkaar 's voeten om naar buiten te kunnen kijken. 'Aankleden allemaal! Eten en dan snel door het raam. We blijven straks wel netjes bij elkaar.' De kinderen haasten zich om door het venster te klauteren. Zij staan voor een mooi Chinees huisje naast een prachtige lotusvijver. Voor het huis staan appelbomen die in bloei staan. Meester Bart ziet ineens de vrouw van zijn dromen staan. Zij lacht naar hem. De kinderen zien waar de meester naar kijkt en schreeuwen plagend: 'onze meester is verliefd.' Kom allemaal binnen zegt de mooie vrouw uitnodigend. Meteen hollen de kinderen naar binnen. 'Uh, uh, schoenen uit!' Zij stuurt hen naar de veranda om hun schoenen uit te doen. De kinderen kijken hun ogen uit. 'Is dit echt China? Wat is dit een machtige schoolreis.'

De kinderen krijgen appelbloesemthee en mogen in de Chinese bloementuin spelen. Sommigen gaan zwemmen in de prachtige blauwe vijver tussen de lila lotussen. De hele dag heeft iedereen plezier.

Zij blijven totdat de zon onder is. Met tegenzin gaat iedereen naar het huisje terug. Meester Bart heeft van de Chinese dame gehoord dat zij ongeveer driehonderd jaar in het oosten woont.

Zij was met haar familie op doorreis in Nederland, want haar vader verkocht dure Chinese stoffen. Ze was uit de koets gestapt om bosbessen te plukken en was het huisje binnengelopen. Zij kon niet meer via de deur terug. Dat kon alleen met het geheim. Toen kwam Mirre, zij had het geheim ontdekt. Maar voor de mooie dame was dat te laat. Zij wilde liever in haar huis in het oosten blijven wonen.

Meester Bart gelooft eindelijk dat zijn klas nooit meer het huisje kan verlaten.

De stoel is weer vrolijk als iedereen binnen is. 'En, was het leuk?' 'Ja,' roepen de kinderen. 'Willen jullie morgen naar het zuiden?' De kinderen willen wel, maar meester Bart zegt: 'naar die leeuwen? Ik dank je feestelijk. Nee stoel, we gaan niet door dat raam. Mijn kindertjes willen misschien veel liever een sneeuwpop maken onder aan het noordelijke raam. Of een duik nemen in de westelijke zee. 'Ik vind alles best, als jullie maar netjes op tijd terugkomen.' Meester Bart denkt na. Hij fluistert met Sil en Tibbe. Hij spreekt af dat zij om beurten 's nachts wakker blijven om de stoel te horen praten. 'Wat willen jullie eten?' vraagt de stoel. De kinderen willen frietjes. De stoel weet niet hoe die eruit zien dus kan hij ze niet tevoorschijn toveren. In plaats daarvan rollen er appels uit de kast. De kinderen mopperen, zij willen in hun vakantie lekker eten, dus friet. De stoel vraagt wat friet is. Sil legt uit dat het gefrituurde aardappels zijn. Nu rollen er aardappels uit de kast. 'Dat is niet genoeg, ik moet ook frituurvet en zout. Ik heb ook een mesje nodig en een grote frituurpan.' 'Bonk, Klink, klonk, een grote heksenketel rolt de kast uit, er rolt ook een bak met rundvet uit. 'Laat maar, die frieten vergeten wij maar, ik kook de aardappels wel. Ik wil ook groenten, eieren en melk.' Alles rolt uit de kast en het fornuis gaat vanzelf aan. Sil bereidt het avondeten en Tibbe helpt daarbij.

Na een half uur krijgt iedereen een bord eten en een glas melk. Daarna moeten de kinderen de bedden klaarleggen.

Vannacht blijft Sil wakker.

HOOFDSTUK 8 HET GEHEIM VAN DE STOEL.

Sil ligt onder een dekbed pal naast de stoel. Hij doet net of hij slaapt. Opeens klinkt er gesnurk uit de stoel. Sil moet er om lachen omdat een stoel gewoonlijk niet snurken kan. Hij houdt zijn handen voor zijn mond om niet te veel lawaai te maken. Opeens mummelt de stoel: 'nee niet doen, wat zijn jullie vervelend zeg.' Sil spitst zijn oren, hij moet goed luisteren want misschien verklapt de stoel zijn geheim. 'Nee, niet weggaan ik wil hier niet alleen zijn,' jammert de stoel in zijn slaap. Hij heeft duidelijk een nachtmerrie. De stoel blijft verder de hele nacht rustig.

Door het raam dat op het oosten uitkijkt schijnt zonlicht naar binnen. Sil is bekeerd hij wil gaan slapen maar de kinderen zijn wakker, zij gillen en schreeuwen door elkaar. Hij vertelt zacht dat de stoel zijn geheim niet heeft prijsgegeven. Meester Bart wil vanavond wakker blijven. De kinderen mogen vandaag sneeuwpoppen maken op de noordpool. Zij mogen alleen in de buurt van het huisje blijven, alleen Sil let op hen want de kou weerhoudt hem te gaan slapen. 's Middags gaan de kinderen met rode wangen weer het venster door om warm te worden. De stoel tovert soep te voorschijn en hompen brood. De kinderen smullen. Daarna gaan zij vleermuizen kijken en het monsterspelletje spelen. Meester Bart maakt zijn bed op pal naast de stoel. Hij knipoogt naar Sil. Als iedereen 's nachts in slaap is gevallen is meester Bart klaarwakker. De stoel slaapt ook hij heeft weer een nachtmerrie.

‘Nee, nee,’ jammert de stoel in zijn slaap: ‘jullie mogen niet weten wat het geheim is. Nee, ga niet weg jullie moeten blijven.’ De stoel slaapt verder rustig door. Meester Bart fluistert: ‘wat is dat geheim dan?’ Meteen gaan de ogen van de stoel wijd open. Door het gefluister is hij wakker geworden. Hij ziet dat meester Bart rechtop zit. ‘Is er wat?’ vraagt de stoel. ‘Nee hoor,’ jukt meester Bart: ‘jij had een nachtmerrie, ik schrok er wakker van.’

‘Heb ik gekletst in mijn droom? Wat zei ik dan?’ vraagt de stoel. ‘Ik kon je niet verstaan, ik kon wel merken dat jij een nachtmerrie had,’ jukt de meester weer. De meester gaat op zijn zij liggen en doet net of hij slaapt. Even later droomt de stoel opnieuw. ‘De kast, de kast, alles komt uit de kast.’

De meester weet dat alles uit de kast komt. Voedsel, kleding, potten en pannen zelfs een monster kwam eruit. ‘Als dit een sprookjeshuis is dan kunnen er vreemde dingen gebeuren,’ denkt hij. Dan herinnerd hij ineens de la, eerst was de la leeg daarna lag er gereedschap in. Hoe kwam dat ook alweer en wat bedoelt de stoel met de kast?

De meester ligt te prakkiseren, hij valt door al zijn gedachten in slaap. Ondertussen droomt de stoel over de kast, hij roept: ‘het geheim kan je aan de kast vragen.’ De meester slaapt, hij is in dromenland en hoort niets.

De volgende avond vraagt hij Tibbe om wakker te blijven. Die nacht hoort Tibbe een verhaal over de wonderbaarlijke kast. Als iedereen slaapt sluipt hij naar de kast. ‘Wat zal ik vragen?’ denkt hij: ‘ik heb koude voeten, wacht ik vraag pantoffels.’

Hij staat voor de kast en zegt: ‘ik moet pantoffels maat 43 hebben.’

De kast floept open, het gebeurt onder luid gekraak. Tibbe schrikt, hij kijkt meteen achterom om te zien of er iemand wakker is geworden. 'Iedereen slaapt door,' denkt hij. Voor de kast liggen nieuwe pantoffels maat 43. Zij zien er net zo uit als in zijn gedachten. Hij duikt snel onder zijn dekbed. De stoel heeft alles gezien. Hij is boos, want als zij het geheim ontdekken is hij weer alleen. Hij moet er wat op verzinnen. Hij wil dat er water uit de kast komt, een heleboel water, zoveel dat iedereen naar de zolder moet vluchten. De kast gaat open. Eerst komt er een klein straaltje uit de kast, het water gaat steeds harder stromen. De dekbedden worden nat en iedereen schrikt wakker. Meester Bart rent niet naar de zolder maar rechtstreeks naar het raam op het oosten. 'Naar buiten jongelui, vlug een beetje, jij ook Sil.' Tibbe probeert in de buurt van de kast te komen, hij wordt steeds door het water weggespoeld. Hij roept heel hard: 'ik wil dat het water in ijs verandert.' Het water verandert in ijs. Tibbe heeft het enorm koud en maakt snel dat hij het raam uitkomt. Het is heerlijk weer in het oosten de zon schijnt en het is warm. Alle kinderen lopen in hun ondergoed richting het Chinese huisje. De stoel is vastgevroren in een dikke laag ijs. Hij kan niet meer praten of fluiten en de kast reageert niet op gedachten alleen. Daar staat hij dan, bewegen lukt hem ook niet. Hij heeft spijt maar dat komt alleen doordat hij vastgevroren is. Als Tibbe in het Chinese huisje aankomt vertelt hij over de kast en hoe hij werkt. 'Je moet niet vragen maar je moet wensen.' 'Dan kan de kast ook alles ongedaan maken,' zegt meester Bart.

HOOFDSTUK 8

TIBBE ONDEKT HET GEHEIM.

‘Ik zal dat geheim ontrafelen,’ zegt Tibbe: ‘ik ga terug naar het huisje. Ik neem straks ook droge kleding voor de kinderen mee. Ik vraag het gewoon aan de kast.’ Als hij binnen komt is de ijslaag aan het smelten. ‘Ik moet wensen voordat de stoel weer een monster of wat dan ook uit de kast tovert.’ Hij staat voor de kast en roept: ‘ik wil mooie droge kleding voor de kinderen, Sil en Bart. Ik wil ook kleding. O ja, ik wil ook een mooie nieuwe jurk voor de Chinese dame. Alles rolt uit de kast en ligt op het ijs. Tibbe raapt het snel op en gooit het uit het oostelijke venster. Dan gaat hij weer voor de kast staan. ‘Ik wil het geheim!’ roept hij. De stoel schrikt want uit de kast komt het koperen sleuteltje rollen. Tibbe steekt het in zijn zak en gaat snel het venster door. ‘Heeft die mevrouw haar nieuwe jurk al? Zijn jullie aangekleed?’ De kinderen zijn nog bezig. ‘Sil, Bart, Mevrouw, jullie moeten de kinderen helpen. Wij gaan zo meteen het huisje verlaten. Ik heb namelijk het geheim uit de kast getoverd.’ Hij laat het sleuteltje zien. ‘Het moet snel gebeuren want het ijs ontdooit. Straks begint die stoel vervelend te worden. Hup opschieten allemaal.’ In een rap tempo worden de kinderen aangekleed en rennen daarna snel naar het huisje. ‘Naar de buitendeur jullie!’ commandeert Tibbe. Hij loopt naar de kast en roept: ‘ijs en water weg!’ Daarna rent hij naar de deur en doet hem snel open. De kinderen hollen gillend het bos in naar hun tenten.

Dan tovert Tibbe een bijl uit de kast en begint de buitendeur en alle ramen te slopen.

‘Hier kan niemand nog in opgesloten raken,’ denkt hij. Als hij de boel stukgeslagen heeft rent hij het bos in.

De stoel huilt omdat hij weer alleen is. Het huisje is erg fris, aan alle kanten waait er wind doorheen. Hij hobbelt naar de kast, gelukkig is die niet stuk geslagen. ‘Ik wil dat de boel hier opgeruimd is en ik wil nieuwe ramen en een stevige deur. Er klinkt een donderslag en het huisje is hersteld. Hij piekert hoe hij weer aan gezelschap kan komen. Hij verzint een nieuw rijm voor bij de deur: ‘oost, west, thuis best’

De deur krijgt geen slot en de ramen mogen nooit meer uitkijken naar de vier windstreken. Hij hoopt dat er snel iemand in het huisje komt wonen.

Buiten zegt Meester Bart dat de kinderen vandaag het kasteel gaan bezoeken. Zij zijn netjes aangekleed en moeten de bus in.

'Vanavond slapen jullie voor het laatst in de tenten, morgen gaan wij weer naar huis. Ik zal vanavond voor een groot kampvuur zorgen en jullie dat verhaal vertellen over die rover. Sil maakt macaroni, dus krijgen jullie vanavond je bord op schoot. De bus vertrekt. De kinderen zingen want zij hebben een hele leuke en spannende schoolreis gehad en deze laatste dag is nog niet voorbij.

Die zaterdag vertrekt de bus. De schoolreis zit erop. Het bos is niet er leeg uit zonder tenten. Het huis staat er verlaten bij. Dan komt er een zwerver langs het huis. Hij ziet het huis en denkt dat het leeg staat. Hij drukt tegen de deur. Een stem zegt Oost west, thuis best. Hij gaat naar binnen en de deur sluit vanzelf. Zal hij ooit het huis nog kunnen verlaten? Zit hij ook opgesloten? De deur heeft geen slot, maar is toch dicht. Wat is nu het geheim?

EINDE

